



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 185

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 11 martie 2008

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 42 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	2-3	Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006	5-8
Decizia nr. 67 din 5 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3 ²) teza întâi din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	3-5	Decizia nr. 111 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	9-10
Decizia nr. 102 din 14 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1, 3 și 4 ¹ , art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 185 alin. (3) din		Decizia nr. 112 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 ² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă	10-11
		Decizia nr. 113 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.....	12-14
		Decizia nr. 133 din 21 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 42**

din 31 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ana-Maria Plăcintă în Dosarul nr. 11.982/197/2006 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează o omisiune legislativă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele :

Prin Încheierea din 12 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 11.982/197/2006, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Ana-Maria Plăcintă într-un proces civil având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale și din actele internaționale invocate cu motivarea că „fac discriminare între persoanele care au fost trecute în contractul de închiriere și persoanele care, deși au locuit împreună cu titularul defunct, nu au fost menționate în contractul de închiriere”, și „că impun condiția menționării în contract chiar și a membrilor de familie care au locuit împreună cu titularul defunct”.

Judecătoria Brașov apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1998 este acela de a asigura o protecție temporară chiriașilor, inclusiv în condițiile retrocedării imobilelor către foștii proprietari. Legiuitorul a urmărit să asigure un echilibru just între interesele proprietarilor și cele ale chiriașului, astfel încât să dea ambelor părți posibilitatea exercitării concomitente a atributelor dreptului de proprietate, respectiv a drepturilor locative. În consecință, consideră excepția neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, cu următoarea redactare: „*În cazul părăsirii definitive a domiciliului de către titularul contractului de închiriere sau al decesului acestuia, închirierea continuă, contractul de închiriere transferându-se, la cerere, după caz:*

a) *în beneficiul soțului sau al soției, dacă este menționat în contract și dacă a locuit efectiv împreună cu titularul;*

b) *în beneficiul descendenților sau al ascendenților, dacă aceștia erau menționați în contract și dacă au locuit efectiv împreună cu titularul. În cazul minorilor și al incapacitilor, care nu au reprezentant legal, autoritatea tutelară este obligată să asigure asistența pentru încheierea, modificarea sau încetarea contractului de închiriere, după caz;*

c) *în beneficiul altor persoane, dacă acestea erau menționate în contract și dacă au locuit efectiv împreună cu titularul cel puțin un an.*"

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 26 alin. (1) referitor la obligația autorităților de a respecta viața intimă, familială și privată. Este invocată și încălcarea art. 1, art. 16 ultimul alineat și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de faptul că legiuitorul a prevăzut ca beneficiare ale contractului de închiriere numai categoriile de persoane prevăzute în contract, nu și persoanele

care, deși au locuit împreună cu titularul contractului de închiriere, nu au fost menționate în contract.

Așadar, pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este determinată exclusiv de o omisiune legislativă. Or, în temeiul art. 61 din Constituție, „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, excepția urmează a fi respinsă, ca fiind inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ana-Maria Plăcintă în Dosarul nr. 11.982/197/2006 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67
din 5 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3²) teza întâi din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Prefectul județului Suceava și Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Suceava în Dosarul nr. 2.929/314/2006 al Judecătorei Suceava.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3²) teza întâi din Legea nr. 1/2000

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.929/314/2006, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3²) teza întâi din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Prefectul județului Suceava și Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „reconstituirea în forma și structura de proprietate existentă” contravine art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, „în condițiile în care are înțelesuri ce pot duce la încălcarea dreptului de proprietate al altor persoane fizice sau juridice, cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate până la apariția Legii nr. 247/2005”. În opinia autorului excepției, și în textul criticat, legiuitorul trebuia să folosească sintagma „suprafața avută în proprietate” prevăzută în cuprinsul articolelor 24 și 26 alin. (2) din Legea nr. 1/2000.

Judecătoria Suceava apreciază că textul de lege criticat nu încalcă dreptul de proprietate, „ci, dimpotrivă, creează condițiile necesare pentru ca el să poată fi exercitat, întrucât îl restabilește în patrimoniul persoanei deposedate, exact în structura existentă în momentul preluării de către stat”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția neîntemeiată, arătând că Legea nr. 1/2000 are ca scop repararea unor abuzuri și nedreptăți săvârșite de regimul trecut, astfel că prevederile de lege criticate sunt în acord cu obligația statului de a ocroti și garanta proprietatea.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 29 alin. (3²) teza întâi din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere,

solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, prevederi ce au fost introduse prin Titlul VI pct. 33 al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Prevederile de lege criticate au următoarea redactare: „(3²) *Diferența de suprafață neatribuită se reconstituie în forma și structura de proprietate existentă la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist; [...]*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 136 alin. (5), potrivit căruia „*Proprietatea privată este inviolabilă în condițiile legii organice*”.

Autorul excepției critică aceste prevederi pentru motivul că expresia „forma și structura de proprietate existentă” nu poate fi asimilată noțiunii de drept de proprietate așa cum este ea definită în sistemul nostru de drept, în condițiile în care această expresie implică în mod obligatoriu existența mai multor proprietari individuali.

Examinând aceste critici de neconstituționalitate, Curtea constată că nu sunt întemeiate.

Textul de lege criticat consacră reconstituirea, în forma și structura de proprietate existente la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist, a diferenței de suprafață neatribuite (în speță parohiilor, schiturilor și mănăstirilor).

Având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul suprafețelor retrocedabile, precum și al formei și structurii de proprietate, constituie opțiuni ale legiuitorului, în acord cu politica economică a statului în această materie și cu finalitatea reparatorie a legii. Condiționarea reconstituirii dreptului de proprietate asupra diferențelor de suprafață neatribuite în forma și structura de proprietate existente la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist reprezintă o astfel de opțiune, pe deplin constituțională, și totodată firească, de vreme ce, prin ipoteză, este vorba de o reconstituire a dreptului, iar nu de o constituire care ar opera după procedura și modul de atribuire a noilor titluri de proprietate în condițiile stabilite prin lege.

De altfel, asupra constituționalității art. 29 alin. (3²) din Legea nr. 1/2000, Curtea s-a mai pronunțat într-o altă cauză având o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 1.216 din 18 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 25 ianuarie 2008, Curtea a statuat că aceste prevederi sunt constituționale.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei mai sus menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3²) teza întâi din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Prefectul județului Suceava și Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor Suceava în Dosarul nr. 2.929/314/2006 al Judecătoriei Suceava.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 102
din 14 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și, ca inadmisibilă, în ceea ce privește art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.627/245/2007, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002**, excepție ridicată de Corneliu Horaicu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

— dispozițiile art. 171 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece, în cauză, inculpatului nu i s-a asigurat un apărător în timpul urmăririi penale, chiar dacă asistența juridică nu este obligatorie, fiind cercetat în stare de libertate; de asemenea, majoritatea declarațiilor învinuitului și martorilor, precum și alte acte din dosar nu sunt semnate de apărător, ceea ce echivalează, în opinia autorului excepției, cu nerespectarea dreptului inculpatului de a fi asistat pe parcursul procesului penal;

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție ridicată de Corneliu Horaicu în Dosarul nr. 1.627/245/2007 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, domnul avocat Romul Vonica.

Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată, dezvoltând considerentele cuprinse în concluziile scrise depuse la dosarul instanței.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și art. 87 alin. (5) din

— dispozițiile art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale impun să fie asigurată asistența juridică a tuturor cetățenilor cercetați sau judecați pentru faptele săvârșite, indiferent dacă sunt arestați sau în stare de libertate;

— dispozițiile art. 174 alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă o limitare nejustificată a dreptului la apărare, întrucât, reprezentarea realizându-se în interesul învinutului sau inculpatului, este necesar ca aceasta să se poată face nu numai în fața instanței de judecată, ci și în fața organelor de urmărire penală;

— dispozițiile art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece stabilesc că se trimit copii de pe rechizitoriul numai inculpaților aflați în stare de reținere, nu și celor aflați în stare de libertate;

— art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă dreptul la integritate fizică.

Judecătoria Iași apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu intră în contradicție cu principiile constituționale, respectiv cu cele din actele internaționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, drepturile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului invocate nefiind încălcate prin normele criticate.

Avocatul Poporului consideră că art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât instituirea de către legiuitor a obligației pentru organele judiciare de a aduce la cunoștință învinutului sau inculpatului dreptul de a fi asistat de apărător nu face decât să concretizeze dreptul constituțional la apărare, cu deplina respectare a dreptului la un proces echitabil. Prin reglementarea art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală legiuitorul a urmărit tocmai evitarea unei discriminări, asigurând posibilitatea inculpatului aflat în stare de deținere de a-și organiza apărarea, în condiții cât mai apropiate de cele ale inculpatului aflat în stare de libertate. În opinia Avocatului Poporului, este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, iar, în ceea ce privește normele din regulamentul de aplicare a acestei ordonanțe, criticate de autorul excepției, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în raport de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, dispozițiile art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și dispozițiile art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006.

Textele din Codul de procedură penală criticate au următorul cuprins:

— art. 171 alin. 1, 3 și 4¹: „*Învinutul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept.*

[...] În cursul judecării, asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.

[...] Când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales nu se prezintă nejustificat la data stabilită pentru efectuarea unui act de urmărire penală sau la termenul de judecată fixat și nici nu asigură substituirea, pleacă sau refuză să efectueze apărarea, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordându-i timpul necesar pentru pregătirea apărării. În cursul judecării, după începerea dezbaterilor, când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipsește, nejustificat, la termenul de judecată și nu asigură substituirea, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.”;

— art. 172 alin. 2: „*Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinutului sau inculpatului.”;*

— art. 174 alin. 2: „*În cazurile în care legea admite reprezentarea învinutului sau inculpatului, instanța de judecată, când apreciază necesară prezența învinutului sau inculpatului, dispune aducerea lui.”;*

— art. 264 alin. 4: „*Dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic care a efectuat verificarea îl înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriul pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.”*

Dispozițiile art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, au următorul cuprins: „*Refuzul, împotriva ori*

sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”

Art.185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391 din 4 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, are următorul cuprins: *„Conducătorilor de vehicule li se recoltează obligatoriu probe biologice atunci când rezultatul testării preliminare cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate indică prezența în organism a substanțelor ori produselor stupefiante sau a medicamentelor cu efecte similare.”*

Se susține că:

— art.171 alin.1, 3 și 4¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare, raportate la cele ale art. 5 paragraful 3 și art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind drepturile persoanei arestate sau deținute, respectiv drepturile acuzatului, precum și la cele ale art. 14 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, privind garanțiile la care are dreptul orice persoană acuzată de comiterea unei infracțiuni;

— art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 24 privind dreptul la apărare;

— art. 174 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile art. 24 din Constituție, privind dreptul la apărare;

— art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 131 alin. (3) privind funcționarea parchetelor, și ale art. 132 privind statutul procurorilor;

— art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă art. 22 din Constituție privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, raportat la art. 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la viață, respectiv interzicerea torturii, precum și la art. 1—5 din Protocolul nr. 6 la convenție, privind abolirea pedepsei cu moartea, și la art. 1—3 din Protocolul nr. 13 adițional la convenție, privitor la abolirea pedepsei cu moartea.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Asupra criticilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală, cu o motivare similară, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 18 aprilie 2000. Prin aceea decizie

Curtea a constatat că dreptul la apărare prevăzut în art. 24 din Constituție este pe deplin respectat prin dispozițiile art. 171 din Codul de procedură penală, care, prin alin. 1, prevede dreptul învinutului sau al inculpatului de a fi asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. În anumite cazuri în care învinutului sau inculpatului se află în situații deosebite, legea a prevăzut, în alin. 2 al art. 171 din Codul de procedură penală, cazurile de asistență juridică obligatorie, atât în faza urmăririi penale, cât și în faza judecării, iar în alin. 3, cazurile pentru faza judecării. Cu același prilej, Curtea a constatat că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care se consideră că este necesar. Întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, Curtea a statuat că stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă se impune constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Ca urmare, nu se poate susține că dispozițiile art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile. Totodată, prin Decizia nr. 533 din 13 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 31 octombrie 2005, Curtea a reținut că dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinutului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinutului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus amintite sunt valabile și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește art. 171 alin. 1 și 4¹, precum și art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală, față de care au fost formulate aceleași critici, constând în aceea că aceste texte de lege nu asigură asistența juridică a inculpatului aflat în stare de libertate.

II. În ceea ce privește art. 174 alin. 2 din Codul penal, se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în raport de o critică identică, constatând că art. 174 din Codul penal, în ansamblul său, este constituțional. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 312 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 8 iulie 2005, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

III. Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, în raport de aceleași critici, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 132 din 26 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 11 iulie 2001, și prin Decizia

nr. 158 din 30 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 24 iunie 2002. Cu acele privilegii, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, Curtea a reținut că textul de lege criticat, care prevede o procedură administrativă de înaintare a dosarului la instanța competentă după darea sau confirmarea rechizitoriului, respectiv obligația procurorului de a înainta dosarul către instanța de judecată împreună cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu, nu creează inculpatului aflat în stare de deținere o situație mai favorabilă decât a celui aflat în stare de libertate. Astfel, dispozițiile art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală nu numai că nu creează discriminări, ci, dimpotrivă, urmăresc evitarea unei discriminări, asigurând posibilitatea inculpatului aflat în stare de deținere de a-și organiza apărarea în condiții cât mai apropiate de acelea ale inculpatului aflat în stare de libertate. În ceea ce privește dreptul la apărare al acestuia din urmă, Curtea a reținut că nu este cu nimic afectat, deoarece, fiind chemat prin citație procedurală, el are dreptul de a lua cunoștință oricând, direct sau prin apărător, de actul de sesizare a instanței și își poate organiza apărarea utilizând toate mijloacele prevăzute de lege. Pentru aceleași considerente s-a reținut că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 6 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul acuzatului de a fi informat în legătură cu natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, respectiv de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

IV. Asupra constituționalității normelor conținute în art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu prilejul analizării

art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 (forma anterioară republicării), în raport de prevederile art. 22 din Constituție invocate și în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 493 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 31 octombrie 2005, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei la viață și la integritate fizică și psihică.

V. În ceea ce privește dispozițiile art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, se constată că, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, instanța de contencios constituțional „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. De asemenea, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional „*(...) decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Așa fiind, hotărârile Guvernului și regulamentele nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, este inadmisibilă.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1, 3 și 4¹, art. 172 alin. 2, art. 174 alin. 2 și art. 264 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Corneliu Horaicu în Dosarul nr. 1.627/245/2007 al Judecătoriei Iași.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 februarie 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 111

din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Nicolae Mucică în Dosarul nr. 178/201/2006 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 178/201/2006, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Nicolae Mucică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 1/2000 încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 și 44, în măsura în care reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole operează doar în limita a maximum 50 ha, iar nu cu privire la toată suprafața deținută de foștii proprietari.

Tribunalul Dolj — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată, arătând că textul de lege criticat îngreădește în mod evident dreptul de proprietate al foștilor titulari.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 43/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2003.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 16 și 44 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit proprietatea pentru diferența dintre suprafața de 10 hectare de familie și suprafața preluată de stat prin legi speciale, dar nu mai mult de 50 de hectare, pe mai multe loturi decât au deținut înainte de preluare, la cerere, dacă este posibil, li se comasează terenurile în loturi mai mari sau într-un singur lot, de aceeași categorie de folosință cu cel preluat, inclusiv din terenurile proprietate de stat, eliberându-se un nou titlu de proprietate, după revocarea celui inițial de comisia județeană de fond funciar.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi și în art. 44 referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 43/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2003, constatând netemeinicia criticilor formulate.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin lege, iar sub aspectele practice pe care le-ar presupune o apreciere asupra oportunității vreunei măsuri reparatorii, Curtea nu numai că nu s-ar putea pronunța, dar, în principiu, n-ar putea, desigur, să completeze sau să schimbe măsuri legislative existente, devenind astfel „legislator pozitiv”.

De altfel, nu revine Curții Constituționale aprecierea caracterului măsurilor de reformă agrară din 1945. Ele au fost anterioare perioadei care face obiectul reparațiilor dispuse prin legile supuse criticilor de neconstituționalitate. Chiar dacă naționalizarea sau alte moduri prin care, sub imperiul unor legi anterioare, a luat naștere dreptul de proprietate al statului nu sunt corespunzătoare prevederilor Constituției, dreptul subiectiv de proprietate al statului, constituit potrivit reglementărilor legale

anterioare actualei Legi fundamentale, nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia, independent de modificările aduse regimului juridic al proprietății.

Așa fiind, dreptul fostului proprietar de a i se restitui imobilul se naște în viitor, prin aplicarea prevederilor legale care îi reconstituie acest drept. Prevederile privind garantarea și ocrotirea proprietății, potrivit art. 44 din Constituție, se aplică numai după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate.

Nici critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor, nu este întemeiată, întrucât textele legale criticate nu stabilesc vreo distincție sau discriminare între persoanele îndreptățite, fiind aplicabile în egală măsură tuturor celor prevăzuți în ipoteza normei.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Nicolae Mucică în Dosarul nr. 178/201/2006 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112
din 19 februarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404² alin. 1 și 3
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rovimet” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 12.215/245/2007 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 august 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12.215/245/2007, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rovimet” — S.A. din Râmnicu Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale referitoare la principiile egalității în drepturi și liberului acces la justiție, întrucât, pe de o parte, creează confuzie cu privire la competența materială și teritorială a instanței care ar trebui să dispună întoarcerea executării silită și restabilirea situației anterioare, iar pe de altă parte, dau creditorului două posibilități de a cere întoarcerea executării silită, împrejurare ce este de natură a determina exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale.

Judecătoria Iași apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă prevăd situații distincte de realizare a dreptului părții interesate, ce nu se pot exercita concomitent, ci doar în ordinea stabilită de legiuitor, astfel că nu se poate susține încălcarea principiilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că modalitățile de valorificare a mijloacelor procesuale reglementate de textele de lege criticate se pot exercita numai în condițiile și în ordinea stabilite de legiuitor, fără a fi, prin ele însele, susceptibile de abuz. Faptul că în cele două situații învederate de autorul excepției pot fi competente să dispună restabilirea situației anterioare instanțe diferite nu este de natură a duce la concluzia neconstituționalității prevederilor criticate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate reprezentând expresia aplicării principiilor constituționale privind egalitatea în drepturi și liberul acces la justiție în cadrul procedurii de executare silită.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rovimet” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 12.215/245/2007 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 404² alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării.[...]*

Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin.1 și 2, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la principiul egalității în drepturi și ale art. 21 care consacră liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.066/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 8 decembrie 2007, constatând netemeinicia criticilor formulate.

În esență, Curtea a reținut că „procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar, în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înseși executării silită, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113
din 19 februarie 2008referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992
privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului
și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav în dosarele nr. 754/197/2005 și nr. 1.935/197/2007 ale Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic al autorului excepției Societatea Comercială „Transilana” — S.A., domnul Victor Teodorescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor două dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 1.654D/2007 la Dosarul nr. 1.294D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, consilierul juridic solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că au intervenit elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie. Astfel, imobilele care fac obiectul Legii nr. 85/1992 constituie, în prezent, active ale patrimoniului societăților comerciale privatizate, iar, potrivit legislației fiscale în vigoare, acestea sunt periodic reevaluate în scopul stabilirii sarcinilor fiscale aferente. Valoarea de inventar, care este înregistrată în contabilitatea societății comerciale, și pentru care aceasta din urmă plătește impozite, este foarte apropiată de valoarea pe piața liberă imobiliară. Or, în condițiile în care societatea comercială este obligată, potrivit legii, să înstrăineze aceste bunuri la un preț mult inferior celui de pe piață, ea suferă un prejudiciu prin diminuarea patrimoniului înregistrat în contabilitate. Pe cale de consecință, dreptul de proprietate privată, garantat constituțional, este îngrădit, societatea comercială neputând dispune în mod liber de bunurile proprii.

În ceea ce privește scopul social al legii criticate, autorul excepției arată că, după mai bine de 15 ani de la apariția reglementării, măsurile dispuse de aceasta nu mai corespund

noilor realități. În prezent, s-a dezvoltat o piața financiară și imobiliară nouă care dă posibilitatea tuturor persoanelor interesate să își achiziționeze o locuință.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 754/197/2005, și prin Încheierea din 31 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.935/197/2007, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin obligarea persoanelor juridice de drept privat de a înstrăina locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat unor chiriași, la prețuri modice, prevederile criticate aduc atingere dreptului de proprietate asupra patrimoniului societăților comerciale.

Pe de altă parte, legea nu prevede un termen în care persoanele îndreptățite pot solicita încheierea contractelor de vânzare-cumpărare cu privire la apartamentele pe care le dețin în temeiul contractelor de închiriere, fapt ce este de natură a crea o stare de incertitudine sub acest aspect.

Mai mult, în condițiile în care dispozițiile criticate sunt aplicabile și persoanelor care nu aveau calitatea de chiriași la momentul apariției legii, măsura de protecție socială care a constituit temeiul reglementării nu se mai justifică. Astfel, respectivele persoane nu au contribuit direct sau indirect la construirea acelor locuințe, împrejurare care le-ar fi îndreptățit să solicite cumpărarea lor.

De asemenea, arată că Legea nr. 85/1992 a căzut în desuetudine. Aceasta este aplicabilă situațiilor de fapt existente înainte de anul 1989, fiind o lege prin care s-a încercat o reparare socială, însă, în condițiile economiei de piață și ale integrării europene, în care proprietatea privată este un drept fundamental, exproprierea unui agent economic privat reprezintă un abuz din partea statului român.

Judecătoria Brașov arată că instituirea unei obligații legale de a vinde nu contravine dispozițiilor art. 44 alin. (4) și art. 135 alin. (1) din Constituția României, întrucât această obligație legală vizează o anumită categorie de imobile, obligația fiind instituită în considerarea calității bunului, *in rem*, referindu-se la locuințe ce nu au fost construite din fondurile societății care vinde și în patrimonial căreia au intrat în virtutea legii, rațiunea

instituirii unei asemenea obligații legale vizând considerente de ordin social.

Referitor la modul de redactare a dispoziției legale, în sensul că nu se prevede un termen de prescripție și că se creează ambiguitate cu privire la persoanele care pot solicita cumpărarea acestor locuințe, se constată că aceste aspecte nu prezintă relevanță din punct de vedere al constituționalității legii, ci reprezintă aspecte ce țin de modul de redactare, de claritatea și concizia legii, necesare în procesul de legiferare, vizând interpretarea legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că prevederile criticate instituie norme de justiție socială în favoarea chiriașilor ce dețin cu contract de închiriere locuințele construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice, fără a se face mențiunea în cuprinsul legii despre necesitatea contribuției acestora la construirea locuințelor în cauză sau despre exercitarea dreptului de a solicita cumpărarea într-un anumit termen. Fiind vorba de voința liberă și exclusivă a legiuitorului în acest domeniu, neprevederea acestor mențiuni nu implică neconstituționalitatea textelor de lege criticate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale. În ceea ce privește critica referitoare la omisiunea de reglementare a unui termen în cadrul căruia chiriașii să poată opta pentru cumpărarea locuințelor, consideră că instanța constituțională nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor deja existente.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, care au următorul conținut:

— Art. 1: „*Locuințele construite din fondurile statului pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale prezentei legi.*

Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 locuințele care depășesc suprafețele maxime prevăzute în actele normative în baza cărora s-au executat locuințele din fondurile statului și din

fondurile unităților economice și bugetare de stat, precum și cele care prezintă, la data vânzării, finisaje superioare, echivalente unor lucrări de artă sau ornamentale deosebite, sau care beneficiază de dotări speciale, cum ar fi: piscină, saună, seră, cramă, bar-vinotecă, cameră frigorifică sau altele asemenea.

De asemenea, sunt exceptate locuințele de protocol care au servit sau servesc demnitarilor sau altor persoane alese sau numite în funcții drept locuințe pe durata exercitării funcției, chiar dacă acestea sunt scoase ulterior din evidența locuințelor de protocol.”;

— Art. 7: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților propriiare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerile unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului de Interne, nu se vând.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (5) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, art. 135 alin. (1) care consacra principiul liberei inițiative economice, precum și prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 564 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2007, sau prin Decizia nr. 252 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 6 august 2004, constatând netemeinicia criticilor formulate.

Cu acele prilejuri Curtea a statuat că art. 1 din Legea nr. 85/1992 prevede o trecere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

Referitor la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, Curtea a constatat că acestea consacră o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 44 și art. 135 din Constituție, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral. Dispozițiile legale criticate nu sunt contrare dispozițiilor art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală, ci sunt în deplină concordanță cu obligația constituțională a statului de a asigura „crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții”, prevăzută prin art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

Curtea a reținut, în legătură cu invocarea încălcării art. 44 din Constituție, precum și a art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective.

Astfel, se consacră o normă de justiție socială, chiriașii având posibilitatea să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic.

Ca atare, aceste dispoziții sunt conforme literei și spiritului art. 44 din Constituție, republicată, precum și în deplină

concordanță cu dispozițiile cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Curtea a constatat că textele de lege criticate nu prevăd o expropriere și nicio naționalizare sau orice altă măsură de trecere silită în proprietatea publică, ci o transmitere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, nefiind încălcate prevederile art. 44 alin. (3) și (4) din Constituție.

Nici susținerea autorului excepției în sensul că textul de lege criticat ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (5), referitoare la inviolabilitatea proprietății private, nu poate fi reținută, întrucât, chiar dacă dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992 instituie o limitare legală a exercițiului dreptului de proprietate al unităților economice sau al societăților comerciale asupra acestor locuințe, o atare limitare este conformă prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, fiind justificată din punct de vedere juridic, social și moral.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

De altfel, Curtea observă că autorul excepției critică și aspecte privind prețul de vânzare al locuințelor, nereglementarea unui termen în cadrul căruia chiriașii să poată solicita încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, precum și lipsa de diligență a legiuitorului român cu privire la reglementarea tuturor situațiilor de fapt ce pot să apară în practică. Or, acestea nu sunt probleme de constituționalitate, ci de opțiune legislativă. Legiuitorul a înțeles să stabilească prețul de vânzare într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav în Dosarele nr. 754/197/2005 și nr. 1.935/197/2007 ale Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 21 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. 4
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Codreanu în Dosarul nr. 1.236/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată, deoarece de la data încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 7 septembrie 2007, și până în prezent, autorul excepției a avut la dispoziție un interval de timp suficient de mare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea angajării unui apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.236/35/P/2007, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dumitru Codreanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 13 referitoare

la *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, pe de o parte, se creează o inegalitate între participanții și subiecții procesului penal și, pe de altă parte, se creează o inegalitate între părțile și participanții la actul de justiție, existând diferențe de reglementare între normele procesual civile și cele penale. Așa fiind, este lezat și dreptul la un recurs efectiv consacrat de art.13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Declinarea de competență*, care au următorul conținut: „*Hotărârea de declinare a competenței nu este supusă apelului și nici recursului.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, prin Decizia nr. 429 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.220 din 20 decembrie 2004, a fost respinsă ca neîntemeiată o excepție similară. Cu acel prilej, Curtea a constatat, în esență, că instituția declinării de competență desemnează obligația stabilită prin lege pentru organul judiciar investit cu soluționarea cauzei de a trimite cauza

organului judiciar competent, ori de câte ori constată că instrumentarea acesteia nu intră în atribuțiile sale. Or, o astfel de obligație nu are caracterul unei judecăți — pentru că în cadrul acestei proceduri nu se soluționează fondul cauzei —, ci al unui incident în administrarea justiției, inerent bunei funcționări a sistemului judiciar. Așa fiind, ținând seama de natura instituției,

Curtea a statuat că nu se poate reține că textul de lege criticat este de natură să încalce dispozițiile constituționale invocate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Codreanu în Dosarul nr. 1.236/35/P/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 160644

